

Predslov

Toto dielo má len jediný cieľ – pobaviť čitateľa, strhnúť ho do nádherného fantasy sveta s vlastnými pravidlami, v ktorom sa odohráva mnoho zaujímavých príbehov. Ak si nájde svojich čitateľov a nájdú sa tí, ktorí si ho zamilujú, budem to považovať za splnenie cieľa. Knižka nie je vekovo ohraničená a svojím obsahom je určená tak starším, ako aj mladším čitateľom. Ja sám by som bol veľmi rád, ak by si knižka našla obľubu medzi všetkými vekovými kategóriami.

Knižka je úplne bezplatná na oficiálnom webe: mrdregorn.websnadno.cz, a tiež ju môžete nájsť na našom Discord serveri MrDregorn's World, kde okrem knižky nájdete aj komunitu fanúšikov, ktorí o tomto diele diskutujú. Sirčanova výpoveď je len prvou zo série kníh zo sveta Ratermantu. Ak bude záujem fanúšikov, vydám aj pokračovanie – mám v pláne napísať druhý diel, tentokrát však bude rozprávaný nestranne, z tretej osoby, nie z pohľadu mladého majstra Sirčana. Plánujem mnoho ďalšieho z fiktívneho sveta Ratermantu, no bez finančnej podpory sa to nezaobíde, preto ak sa vám tieto príbehy páčia, neváhajte ma podporiť v tvorbe a ja vám dodám ešte oveľa viac.

Na webe je možné zdarma stiahnuť demo verziu knihy Sirčanova výpoveď. Táto demo verzia obsahuje prvé tri kapitoly knihy. Čitateľ sa dostane do deja, pochopí základy fiktívneho sveta Ratermantu a zistí, aké otázky sa budú v ďalších kapitolách riešiť. Na tomto webe nájdete aj návod, ako ma môžete finančne podporiť. Ak ma fanúšikovia finančne podporia, budem pokračovať v písaní.

Prajem vám príjemné čítanie,
Mr. Dregorn

Obsah

Úspech s trpkou príchut'ou	4
Neprebádané otázky	18
Môj plán	26
Záver	29

Úspech s trpkou príchut'ou

Pamätám si, že keď sme vyrazili z univerzity na cestu do hlavného mesta **Enpalaru** za účelom zúčastniť sa diskusie v pojednávacej sieni senátu, vonku bolo veľmi sychravé počasie. Nie že by vyslovene pršalo, ale ľahko poprchávalo. Necítil som sa veľmi dobre, mal som pocit, že idem niekam, kde to nepoznám a bolo mi z toho nepríjemne. Nikdy predtým som v senáte nebol, o to viac nie v pojednávacej miestnosti, v ktorej senát, tvorený majstrami, pojednával o najdôležitejších veciach Velkonského národa. **Velkon** je najväčší ľudský národ na našej planéte **Ratermant** a aj keď nie som jeho pôvodným obyvateľom, čo mi neraz bolo vytknuté ako niečo negatívne, tak je to môj domov. Iný domov som nepoznal, pretože hoci som pôvodne z iného národa, nikdy mi nepovedali z ktorého. Viem len, že od malička sa ma ujal majster **Sheldoger** a všetko, čo viem, ma naučil on. Celá krajina od univerzity až po pojednávaciu sieň bola prevažne zalesnená. Na našej ceste bolo veľa stromov, kríkov a vysokej, zelenej trávy. Iná bola snáď len samotná cesta, po ktorej išiel náš jednoduchý koč cibulkovitého tvaru spolu s dvomi koňmi a kočišom, naším priateľom z univerzity. Bola tvorená kamennými obdĺžnikovými tehliami, pomedzi ktoré presvitala hlina. Výnimkou zelenej farby, ktorá na nás čakala takmer všade boli len domy sedliakov v dedinách, cez ktoré náš koč prechádzal. Hoci to boli jednoduchí ľudia, mali radi pestré farby a radi si svoj život a svet skrášľovali a preto aj ich domy boli pomaľované rôznymi farbami. Cestou som tak videl žlté, modré, červené, oranžové alebo aj zelené a rôzne iné farebné domy. Niektoré domy kombinovali farby tak, že od strechy po dolnú zárubňu okna bola jedna farba, napríklad žltá a od dolnej zárubne k zemi bola farba červená, zatiaľ čo strecha domu bola tvorená z hnedých dosiek s komínom, z ktorého sa dymilo. Boli to krásne dedinské domčeky a vždy pred nimi behali deti, zatiaľ čo dospelí pracovali. Matky pred domom prali oblečenie, a chlapi buď rúbali drevo, alebo obrábali záhrady. Ich domovy pôsobili jednoduchým, no čistým a príjemným dojmom.

Cesta do hlavného mesta trvala pol dňa, a keď sme sa konečne s majstrom Sheldogrom dostavili do hlavného mesta **Enpalar**, tak v meste nepršalo, naopak, bolo krásne, slnečné počasie a mesto vyzeralo úžasne. Bolo tu veľa zelene, hoci ani zďaleka nie toľko ako cestou sem. Týčili sa tu vysoké budovy z bieleho kameňa, pričom ich veľké, zdobené strechy boli pokryté rôznymi vzácnymi kovmi, ako sú zlato a striebro.

Medzi týmito budovami, ktoré pravdepodobne slúžili ako administratívne sídla, sa nachádzalo niekoľko nižších stavieb, taktiež z bieleho kameňa. Niektoré z nich boli z kombinovaného materiálu – bieleho kameňa a akéhosi tmavšieho, ktorý som nedokázal rozpoznať. Napriek tomu aj tieto budovy pôsobili nádherne. Celé mesto bolo veľkolepou kombináciou krásnych bielych stavieb a širokých ulíc, ktoré boli také rozsiahle, že pripomínali samostatné námestia, a vysokých zelených stromov lemujúcich tieto ulice. Stromy boli vysadené tak, aby sa ľudia mohli pohodlne vyhnúť jeden druhému a mali dostatok priestoru na pohyb.

Na ulici, cestou k pojednávacej sieni, sme stretli množstvo rôznych ľudí. Niektorí boli kupci – niesli si za opaskami niekoľko mešcov a opatrne, s nedôverou, si ich pridržiavali, akoby sa obávali krádeže. Ďalší boli vojaci, ktorých bolo možné okamžite rozpoznať podľa kovových zbrojí a dlhých mečov. Z ich správania vyžaroval rešpekt, ktorý si jasne uvedomovali aj ostatní okoloidúci. A napokon, boli tu majstri – stretávali sme ich približne raz na každých päťdesiat ľudí. Boli neprehliadnuteľní, pretože na rozdiel od bežných obyvateľov, kupcov či vojakov, nosili slávnostné rúcha z drahej, kvalitnej látky so širokými rukávmi, ktoré naznačovali ich významné postavenie. Napriek tomu ich oblečenie nepôsobilo okázalo – nebolo prehnane pestrofarebné ani bohato vyšívané, ako to bývalo u šľachty. Nenosili ani plášte typické pre šľachticov a na rukách či krku im chýbali akékoľvek kovové šperky, zatiaľ čo šľachta sa nimi bežne zdobila.

Keď sme dorazili do pojednávacej siene, celý proces sa konečne začal. V miestnosti boli prítomní všetci hlavní členovia národného senátu a rokovali o dlho odkladanej záležitosti.

Na našej planéte, ktorá je obrovská, totiž nie sme vôbec sami, a bolo len otázkou času, kedy sa niekto objaví s návrhom na nadviazanie kontaktu s ostatnými národmi. A tým niekým bol práve môj majster, vážený pán Sheldoger, ktorý ma ako svojho študenta ochotne vzal na toto pojednávanie. Myslel si, že pre moje štúdium bude užitočné vidieť, ako sa rokuje o vážnych záležitostiach.

Pán Sheldoger pristúpil k rokovaciemu pultu a povedal:

„Zdravím vás, vážení a ctení členovia senátu. Ako iste viete, zišli sme sa tu dnes, v tento deň, aby sme prediskutovali možnosť otvoriť sa okolitému svetu. Som presvedčený, že kontaktovanie ostatných rás a národov bude pre nás, ako aj pre nich, veľmi prínosné. Rád by som ešte dodal, že ...“

Majster Sheldoger ani nestihol dohovoriť, keď ho prerušil hlavný člen senátu, majster **Halard** Ôsmy. Síce to nebol kráľ, no číslo osem za jeho menom malo poukazovať na jeho vznešený pôvod – jeho otcovská línia bola totiž veľmi veľmi

d'aleká a on sám si na tom veľmi zakladal. Nechával sa oslovovať svojimi čestnými titulmi a veľmi mu prekážalo, ak to niekto pri jeho oslovení nedodržiaval. Bol veľmi prísny a neprijemný, ale všetci v senáte si ho vážili. Jeho slovo malo veľkú váhu.

„Majster Sheldoger, sme si veľmi dobre vedomí toho, čo sa snažíte dosiahnuť. Koniec koncov, hovoríme o tom už celé mesiace. Ja však silno pochybujem, že takéto novátorské myšlienky môžu byť nášmu národu na úžitok. Otvorenie sa novým národom pre nás môže znamenať len skazu. Len si spomeňte, koľko vojen sme s nimi viedli za posledných tristo rokov, a ja nepochybujem o tom, že si to veľmi dobre pamätajú a nikdy nám to neodpustia.“

Toto všetko povedal rázne, no ešte pomerne pokojne. Potom však výrazne zvýšil hlas a dodal:

„My musíme chrániť predovšetkým náš národ! Tým som skončil a odmietam o tejto veci ďalej diskutovať!“

Zdalo sa, že diskusia sa skončila, a všetci ostatní členovia senátu po tomto prejave len ticho sedeli a pozerali sa jeden na druhého. Nikto iný nemal takú autoritu a odvahu, aby sa mu odvážil vzdorovať. Napriek tomu sa majster Sheldoger odvážil znovu prehovoriť. Pokojne, no rázne povedal:

„Vaša osvietenosť, vaša ctihodnosť, vaša urodzenosť, majster Halard ...,“ áno, až sem siahalo oficiálne oslovenie váženého pána majstra Halarda.

„... vážim si vaše stanovisko, ale nie celkom rozumiem vášmu skepticizmu. Vieme predsa, že ostatné národy majú tiež záujem nadviazať kontakt s nami a že prejavili mnoho priateľských pokusov o spojenie. Vojny nemôžu trvať večne. Ani my sami, hoci sme najsilnejší národ, nemôžeme osamote čeliť hrozbám z d'alekého západu,“ smeroval svoje slová majster Sheldoger k ušiam majstra Halarda. Potom prehovoril ku ostatným členom senátu slovami:

„Vážení členovia senátu, zvážme, prosím, možnosť kontaktovať sa s inými národmi. Mohli by sme sa podeliť o vedecký, technologický a vojenský pokrok. Aj keď sme v týchto oblastiach najvyspelejší, verím, že aj ostatné národy majú čo ponúknuť. A aj keby nie, nie je predsa našou povinnosťou pomôcť im pri obrane proti hrozbám zo západu? Aj oni majú svoje rodiny. Prečo by sme mali byť len my v bezpečí, zatiaľ čo iné národy vedú dlhé a krvavé vojny s beštiami zo západu, ktoré nemajú konca? Taktiež som členom senátu a verím, že každý z nás má svedomie. Preto by som chcel, aj napriek nesúhlasu hlavy senátu, váženého a cteného Halarda, ktorého si veľmi vážime, aby sme o tejto možnosti ešte uvažovali. O niekoľko dní

navrhne hlasovanie o zákone, ktorý by umožnil plné otvorenie kontaktov s ostatnými národmi a tento zákon predložím kráľovi.“

Keď dopovedal, niektorí členovia senátu si pomerne hlasno vzdychli, najmä po tom, čo majster Sheldoger spomenul úplné otvorenie sa svetu tam vonku. Potom majster Halard Ôsmy ukončil rokovanie s tým, že sa v ňom bude pokračovať nabudúce.

Keď sme odchádzali z miestnosti a vracali sa späť na univerzitu, cestou som sa opýtal svojho majstra:

„Majster Sheldoger, prečo sú členovia senátu takí skeptickí voči otvoreniu sa svetu? Chápem, že vojen bolo mnoho, ale predsa sa už musíme konečne pohnúť ďalej – v národnom myslení aj vo vzťahoch so svetom.“

Majster Sheldoger, ktorý spolu so mnou pomaly kráčal smerom k vozu s koňmi, ktoré nás mali odviezť späť na univerzitu, sa na mňa pozrel, potom obrátil pohľad dopredu, vzdychol si a odpovedal:

„Drahý **Sirčan**, vieš, že nielen členovia senátu, ale aj celý národ je v tejto veci veľmi uzavretý a nechce sa otvárať. Predošlá skúsenosť ich naučila veriť len sami sebe. Sme pevný a svorný národ. Aj tak si však myslím, že už len fakt, že sme schopní o tejto možnosti aspoň hypoteticky hovoriť, je veľkým krokom vpred. Veď ešte pred päťdesiatimi rokmi by akékoľvek podobné pokusy o diskusiu okamžite zlyhali.“

Ako som počúval svojho majstra, zamyslel som sa. To, čo hovoril, mi dávalo zmysel. Jemne som prikyvoval a v podstate som s ním súhlasil, no nevedel som sa zbaviť pocitu, že ako národ sme až príliš uzavretí. Obaja, ja aj majster Sheldoger, sme v tejto veci mali dlho rovnaký názor a boli sme presvedčení, že je správne otvoriť sa komunikácii s ostatnými národmi, pretože spoločne by sme boli oveľa silnejší v boji proti príšerám zo západu.

Nadýchol som sa a dodal:

„Áno, majstre, ale už roky sa snažíme všetkých presvedčiť, že komunikácia s inými národmi bude na prospech všetkým, a stále bez výsledku. Nemáme žiadny úspech, každý nás viac-menej ignoruje.“ Majster Sheldoger sa na mňa pozrel vážnym, no priateľským pohľadom a povedal:

„Môj mladý priateľu, ten, kto bojuje za správnu vec, nikdy nezlyhá a nikdy neprehrá. Aj keby sa nám to nepodarilo presadiť za našich životov, otvorili sme diskusiu na túto tému a ukázali sme ľuďom, že možno práve toto je správna cesta.“

Vložili sme im do srdca nádej a do hláv semienko úvah o otvorení sa svetu. A ako hovorím – aj keby sme to neboli my, koho kráľ vypočuje, verím, že príde niekto po nás, komu sa to podarí. Preto už len to, čo robíme, považujem za úspech. Buď trpezlivý a vytrvaj – a časom sa nám podarí dosiahnuť zlom v našej veci.“

Keď dohovoril, usmial sa – akoby svojim úsmevom hovoril: Neboj sa, máme nádej, a to nám zatiaľ úplne stačí.

Nechcel som mu protirečiť v tom, že určite dosiahneme úspech, pretože som tomu veril aj ja. Rozdiel medzi nami bol možno len v tom, že ja som bol ešte príliš mladý – mal som len dvadsať rokov – a prejavovala sa u mňa určitá nedočkavosť. Majster Sheldoger bol však už starší, mal okolo päťdesiat rokov a priam z neho vyžarovala vyrovnanosť.

Bol za každých okolností mierny. Keď bolo treba, vedel zvýšiť hlas, vedel ostro bojovať za svoje a stáť si za svojím postojom, no nikdy som ho nevidel vytočeného a nahnevaného. Bolo nemožné ho vytočiť. Nikdy nebol v stave, kedy by sa neovládal a kričal v hneve – tak ako to bolo bežné napríklad u hlavy senátu, majstra Halarda.

Hoci bol desať rokov len mojím majstrom, považoval som ho za viac. V mojich očiach bol prototypom ideálneho muža a vždy som vedel, že tak, ako koná on v akejkoľvek situácii, tak by sa mal správať správny chlap. Nikdy neurážal svojich oponentov, aj keď bol jeho názor úplne opačný ako ten ich. Môžem povedať, že štúdium pod jeho vedením mi dalo veľmi veľa.

„Áno, majstre, budem sa snažiť byť trpezlivý, hoci vzhľadom na moju horlivú povahu to zrejme nebudem mať až také ľahké.“ Mierne som sa zasmial. Majster Sheldoger sa zasmial tiež a dodal:

„Haha, neboj sa, vekom človek dozrieva a potom sa upokojí – najmä hneď potom, ako sa ožení. Žena Ťa dá do poriadku.“ Na to som mu povedal:

„Čo ak sa nechcem oženiť? Čo ak sa chcem venovať len práci?“

Majster Sheldoger sa na mňa pozrel, mierne zvažnel a povedal:

„Pozri, si najlepší študent, aký kedy pod mojím vedením študoval. Myslím, že obaja vieme, že skúšky, ktoré ťa čakajú o týždeň, pre teba budú ľahké – hoci pokrývajú všetko, čo si sa mal naučiť za desať rokov, a sú najťažšou skúškou celého štúdia. Budú tam všetci majstri a budú ťa skúšať zo všetkého, čo sme sa učili – zľava, sprava. Ja však nepochybujem, že to zvládneš, a hneď nato sa staneš majstrom. Vie o tebe aj celý senát, pretože napriek tomu, že pochádzaš z iného národa, si

mimoriadne talentovaný. To je jediný dôvod, prečo si mohol študovať pod mojím vedením – pretože si nadaný a inteligentný. Dobre vieš, že nikomu z iného národa by inak nedovolili ani len žiť v našich krajoch, nieto ešte študovať pod vedením ktoréhokoľvek majstra. Dokázal si sa presadiť, hoci si to nikdy nemal ľahké – a za to ti patrí rešpekt a úcta. Pravdepodobne sa to s tebou bude ťahať celý život a neustále budeš musieť dokazovať, že si dostatočne schopný na to, aby si bol majstrom, hoci v skutočnosti budeš oveľa schopnejší než tí, ktorí ťa budú spochybňovať. Lenže, napriek tvojmu talentu, musím ti povedať – práca nie je všetko. Určite by si sa mal usadiť. Ak zostarneš bez manželky a detí, môže sa stať, že práca ťa prestane naplňovať a pocítiš v živote samotu a prázdnotu. Preto moja posledná lekcia pre teba, môj drahý študent, ktorú ti dám, znie: Nikdy sa nesústred len na jeden aspekt života. Nezameriavaj sa príliš na prácu, ale buduj aj svoju rodinu.“

Keď majster Sheldoger dohovoril, práve sme dorazili k vozu s koňmi. Chvíľu sme pred ním mlčky stáli a hľadeli si do očí, zatiaľ čo som vážne premýšľal nad jeho slovami. Po chvíli sme sa na seba usmiali, nasadli do voza a vyrazili späť na univerzitu. Keď sme konečne dorazili, bol už večer, pretože pojednávacia sieň je od univerzity pol dňa ďaleko. Išiel som spať. Na druhý deň som sa venoval príprave na skúšky a to som robil v podstate celý týždeň. Byť majstrom nie je jednoduché, pretože to obnáša niekoľko jednotlivých študijných častí.

Prvou a hlavnou oblasťou je **morálna výchova**, ktorá obsahuje niekoľko podkategórií, ale dalo by sa to celé zhrnúť do jedného, základného pravidla, ktoré hovorí, že všetko, čo sa majster naučil počas svojho štúdia, vrátane ovládania energetického potenciálu, musí vždy používať len a zásadne pre účely dobra, najmä na účely dobra nášho národa. A nikdy nesmie svoje vedomosti zneužiť pre osobný prospech alebo na konanie zla. Morálna výchova bola na toto zameraná a 10 rokov nám v podstate ukazovali rôzne konkrétne príklady toho, kedy majster smie a kedy nesmie použiť svoje vedomosti, takže po absolvovaní štúdia sme mali v sebe hlboko zakorenený postoj konať v prvom rade v záujme národa a vždy robiť to, čo bolo pre národ najlepšie.

Ďalším predmetom bol už spomínaný tzv. **energetický potenciál**. S tým sa spájajú takzvané **energetické kryštály**, ktoré sú samé o sebe veľmi zaujímavé. V našom národe ich je totiž hneď niekoľko tisíc a všetky pochádzajú ešte z tzv. veľkého zlatého veku. **Veľký zlatý vek** nasledoval v našej histórii hneď po **období veľkých vojen**. V skratke sa dá povedať, že náš národ viedol veľa vojen a to nie len s ľuďmi, ale aj s inými bytosťami, no keď sa konečne dobojovalo, uzavrel sa takzvaný **všeobecný mier**. Tak sa volal preto, lebo mier uzavreli takmer všetky

strany konfliktu a zavládlo obdobie mieru, kedy všetky strany začali obchodovať, priateľiť sa a podobne. V tomto období sme uzavreli mier aj s takzvanými veľkými alchymistami. V podstate to boli bytosti, nie ľudia, ktorí boli veľmi zdatní v ovládaní energetického potenciálu a na znak mieru a priateľstva nás naučili pracovať s energetickým potenciálom a podarovali nám niekoľko tisíc energetických kryštálov, vďaka ktorým je energetický potenciál možné odomknúť a používať. Sú totiž zdrojom energetického potenciálu. Do tej doby náš národ nevedel ovládať energetický potenciál, stretol sa s ním však na bojovom poli, pretože veľkí alchymisti ho ovládajú a používajú. Nenaučili nás však, v istom zmysle, prvotriedny spôsob používania. Kryštály, ktoré sa veľkosťou zmestia do dlane, majú šesť známych farieb: červenú, modrú, zelenú, žltú a oranžovú — tieto nám veľkí alchymisti darovali — a šiestou farbou je čierna, ktorú nám nedarovali; len vieme, že existuje a je možné pomocou nej vytvárať energetický potenciál, no podľa toho čo vieme, nejde o žiadne veľké možnosti. Maximálny potenciál všetkých týchto kryštálov je telepaticky zdvihnúť asi maximálne len niekoľko ton váhy, alebo preniesť niekoľko tonové predmety. Dá sa s nimi robiť aj veľa ďalších vecí, no ak je reč o veľkosti efektu, nie je napríklad možné presunúť pomocou nich celú horu. Vieme však, že veľkí alchymisti takéto spôsoby narábania s energetickým potenciálom ovládajú a aj oveľa väčšie veci. My sme sa na univerzite vždy a len výhradne učili používať kryštály pre konanie dobra s tým, že ich používanie sa nesmie nikdy zneužiť. Počas štúdia na univerzite sme mali ako študenti všetci prístup ku všetkým druhom kryštálov, no po záverečnej skúške, kedy sa z nás stane majster si vyberieme jeden konkrétny. Presnejšie povedané, on si vyberie nás, ale nebolo mi ešte bližšie povedané, ako sa to statne.

Tretím predmetom bolo **hospodárenie národa**. Každý majster musí vedieť podrobne všetko o tom, ako funguje ekonomika a preto sme sa na tomto predmete učili všetko o obchodovaní, o poľnohospodárstve a veľa ďalších vecí. Chodili sme do konkrétnych stajní, dívali sme sa na to, ako sa doja kravy, kozy, učili sme sa ako sa pestuje zelenina a ovocie, obilie a všetko ostatné. Učili sme sa počty mäsa, ceny a všetko s tým spojené.

Štvrtým predmetom bola **gramotnosť a etiketa**. Tento predmet mal za úlohu naučiť nás písať, čítať, počítať a samozrejme rétoriku. Učili sme sa ako sa slovami správne vyjadrovať, ako predniesť svoje požiadavky tak, aby nám chceli ľudia vyhovieť, ako pôsobiť milo a zdvorilo a podobne.

Piatym predmetom bola **fyzická zdatnosť**. Na tomto predmete sme sa učili bojovať, nie len boj na blízko, ale takisto so zbraňami. Beh a silový tréning bol tiež

súčasťou. Majster síce nie je vojak, ale v našom národe je bežnou vecou fyzická kondícia, dokonca je úplne bežné, že ženy sú fyzicky veľmi zdatné.

Dalším predmetom bola **medicína**. Každý majster je veľmi zdatný v ošetrovaní rán, poskytovaní pomoci a tiež vie používať kryštály na účely liečby poranení a chorôb.

Výuka bola zameraná veľmi prakticky, chodilo sa veľa do terénu a v podstate len to, čo sa nedalo robiť v praxi sa preberalo teoreticky, alebo len na úplných začiatkoch sa preberala teória, inak sme ale vždy boli v teréne. Vyštudovaný majster bol po skončení štúdia a úspešného absolvovania skúšok hneď vyhlásený za majstra, čo so sebou nieslo veľa výhod. Mohol získať členstvo v senáte a určité privilégia, ktoré však nikdy nesmel zneužiť. Mohol napríklad predkladať zákony kráľovi, mohol radiť kráľovi a rôzne ďalšie veci. Aj senát, zložený z majstrov mal svoju prísnu hierarchiu. Jeden majster bol hlavou senátu, v mojej dobe to bol majster Halard. Jeho takzvaný **užší okruh majstrov** tvorilo 5 majstrov, ktorí mu boli najbližšie a s ktorými sa radil. Potom bolo v senáte ďalších 21 majstrov, medzi ktorými bol aj majster Sheldoger. Celkový počet majstrov v senáte bol 27. Boli aj majstri, ktorí neboli súčasťou senátu, pretože počet majstrov bol stanovený pevne na 27 zákonom podpísaným kráľom. Celkový počet majstrov bol vyše tisíc, v mojej dobe to bolo zhruba 1300, takže z hľadiska pravdepodobnosti to bola veľká pocta, ak bol majster v senáte. Majstri mali sami v sebe hlboko zakorenené morálne princípy, snažili sa žiť čestne, dodržiavali prísny trojdňový pôst, aj keď po iné dni jedli mäso a pili víno. Medzi ľuďmi sa tešili veľkej obľube, pretože ľuďom pomocou používania energetického potenciálu často pomáhali. Ľudia ich na ulici zdravili, pretože vedeli, že sú to morálne idoly ich spoločnosti a že ich najvyšším záujmom je blaho národa, teda blaho ľudu.

Naproti majstrom sú v našom národe ešte tri veľké skupiny. Prvou skupinou sú sedliaci a druhou vojaci, veľmi zjednodušene povedané. Potom tu je ešte šľachta. V skupine sedliakov je väčšina obyvateľstva a ide o ľudí, ktorí chovajú zvieratá a pestujú zeleninu a ovocie. Vyrábajú nábytok, stroje, v podstate vykonávajú akúkoľvek materiálnu či manuálnu prácu. Druhou skupinou sú vojaci, ktorými sa stávajú sedliaci, ktorí sú ochotní nastúpiť do vojenskej služby. Nástup do vojenskej služby sa považuje za rovnakú česť ako študovať na univerzite, pretože každý vie, že vojaci slúžia národu. Armáda mala niekoľko generálov, ale len jedného hlavného generála, ktorý bol v hierarchii národa na úrovni hlavy senátu. Teda hlavný generál a hlavný majster boli na rovnakej úrovni a nad nimi bol už iba kráľ. Kráľ sa radil s oboma a podľa situácie sa raz priklonil ku rade jedného, alebo druhého. Vzťahy medzi hlavným generálom a hlavným majstrom boli väčšinou neutrálné, pretože

obaja sa snažili o to isté – o blaho a dobro národa, aj keď každý z nich videl aktuálnu situáciu z iného uhla pohľadu, a síce z toho svojho. Poslednou skupinou bola šľachta; patrila sem rodina kráľa, jeho predkovia a rôzni šľachtici, ktorí tento titul nadobudli kedysi dávno v histórii. Potom tu boli ešte ďalší šľachtici, ktorí majú svoju hierarchiu. Náš národ nebol dokonalý, no fungovala v ňom jasná a pevne stanovená štruktúra. Dôraz sa kládol na vedomie toho, že jednotlivec tu nemal miesto, a na fakt, že spoločne sme boli silní. Každý, či už sedlák, vojak, majster, alebo šľachtic, prispieval k tomu, aby vďaka nemu národ prosperoval. Sám kráľ bol vychovávaný tak, aby vládol takým spôsobom, aby sa národu darilo a aby boli ľudia čo možno zabezpečení po materiálnej stránke. Všade bolo cítiť prísnu disciplínu a úctu. Náš národ ovládal energetický potenciál kryštálov len na veľmi základnej úrovni a vždy bol tak trochu skeptický v používaní energetického potenciálu, ako aj v komunikácii s inými národmi.

V deň mojej záverečnej skúšky som vstal skôr ako to bývalo u mňa zvykom, pretože som sa veľmi tešil. Spolu s pocitom radosti som cítil aj istú mieru stresu, no keď som si uvedomil, že cítim stres, hneď som si pomyslel, že si ho nepripustím, pretože som bol najlepší študent z celého ročníka, a preto som všetky negatívne pocity potlačoval. Pomyslel som si, že Sirčan je ten spolužiak, za ktorým sa chodilo počas štúdia po rady ohľadom štúdia, Sirčan je ten najlepší, a preto nemám dôvod sa báť. Bola to pravda, skutočne som bol najlepším študentom z celého ročníka, a dokonca majster Sheldoger povedal, že on sám neučil lepšieho študenta za celý život. Hneď som vstal, obliekol som si svoje biele študentské rúcho s červenou stuhou od pravého ramena až po pás, ktoré bolo typické pre študentov záverečného ročníka a s radosťou som utekal smerom z mojej izby do miestnosti na umývanie sa. Tu som sa pozrel z okna a videl som, aký nádherný deň dnes je, bolo slnečno, pred fakultou bola krásna, zelená tráva a veľa rôznych krásnych zelených stromov. Pred univerzitou bolo aj veľa študentov, z toho veľká časť ma poznali a boli to moji veľmi dobrí spolužiaci. Po rannej hygiene som utekal cez dlhú univerzitnú chodbu smerom ku dverám, kde býval majster Sheldoger aby som mu zaklopal na dvere. Keď som dobehol pred dvere, zaklopal som a po chvíli som počul:

„Vstúpte!“

Vošiel som dovnútra a keď som vošiel, pri okne stál majster Sheldoger, ktorý sa ku mne otočil a povedal:

„Tak je to tu, drahý Sirčan,“ a pousmial sa. Ja som sa usmial tiež, srdce mi od radosti poskočilo, a povedal som:

„Tak je to tu, dnes mám poslednú skúšku,“ a naraz som pocítil trochu väčšiu mieru stresu, ako bolo tomu doteraz.

„Je to veľká chvíľa, poďme, máme síce ešte čas, ale nerád by som nechal majstrov na nás čakať,“ a vykročili sme smerom do miestnosti, v ktorej už čakali majstri. Bolo to od miestnosti majstra Sheldogera asi na sto krokov smerom do východného krídla univerzity. Ako sme tam tak išli, cestou som si ešte upravoval oblečenie, aby som vyzeral dobre. Vedel som všetko, bol som perfektne naučený a pripravený po všetkých stránkach. Jednu otázku som ale predsa len mal, obrátil som sa na majstra Sheldogera, a s nadšením som sa opýtal:

„Majster Sheldoger a ako vlastne spoznám, že si ma kryštál vybral?“ a s nadšením som čakal odpoveď.

„To je predsa jednoduché,“ odpovedal s úsmevom na perách.

„Kryštály sú zdroje energetického potenciálu. V istom zmysle ide skôr o fyziku a chémiu ako o čosi nadprirodzené. Preto akonáhle prejdeš rukou ponad každý z jednotlivých kryštálov, ten, ktorý si Ťa vyberie, sa bude najsilnejšie triasť. Ide o akúsi interaktívnu, vzájomnú reakciu. Kryštál, ktorý sa trasie najviac, najviac na teba reaguje, čo znamená, že s týmto kryštálom budeš môcť využívať energetický potenciál s najmenším odporom,“ starostlivo pokračoval vo vysvetľovaní majster Sheldoger.

„Ach táááááák,“ potichu som odvetil s mierne prekvapeným, kľudným a postupne klesajúcim tónom hlasu.

Keď sme prišli ku miestnosti, v ktorej mala byť skúška, majster Sheldoger otvoril dvere a ja som ako prvého hneď zbadal majstra Halarda. Majster Halard sa tváril ako obvykle, jeho výraz tváre bol vážny a mrzutý. Pôsobil dojmom, akoby bol stále napätý. Po jeho pravej ruke sedel majster **Bilard**, a po jeho ľavej ruke majster **Oleger**, pričom obaja patria do úzkej skupiny piatich majstrov v senáte. Boli to hlavní pomocníci majstra Halarda a aj keď s ním nie vždy vo všetkom súhlasili, rešpektovali jeho autoritu. Hneď ako nás majster Halard spozoroval vo dverách, nadvihol sa zo stoličky, pričom sa ale nie úplne postavil, rukou naznačil gesto smerované od dverí ku sebe a povedal: „Podťe ďalej, prosím!“ a sadol si na stoličku.

„Toto je majster Bilard a majster Oleger z národného senátu ...,“ predstavoval pre mňa neznámych, avšak pre majstra Sheldogera známych pánov majster Halard, rukou nastavenou v tvare, ako keď ju niekomu človek podáva, ukazujúc raz na jedného a raz na druhého a pokračoval:

„... ktorí budú dnes spolu so mnou posudzovať morálny, vedomostný a celkový stav aspiranta na titul majstra národa Velkon. Veľmi podrobne sa budeme pýtať a budeme zvažovať, azda je študent schopný a pripravený na tak veľkú zodpovednosť ako je služba majstra,“ pričom sa majster Halard tváril veľmi vážne.

„Teraz požiadam, tu prítomného váženého majstra Sheldogera, aby bol celý čas prítomný a na konci skúšky sa spolu s nami poradí, či študent prejde, alebo nie,“ dodal majster Halard. O tom, že ku záverečnému posudzovaniu mojich schopností sa pridá aj majster Sheldoger som nevedel, myslel som si, že posudok bude závisieť len na externých majstroch, ktorí prídu zo senátu. Hneď mi trochu odľahlo a pomyslel som si, že ak má aj jeho slovo váhu, tak potom to bude fakt ľahké, pretože on ma pozná a vie o mojich kvalitách. Skúška začala a majstri mi kladli najrôznejšie otázky z oblasti morálky. Odpovedal som im na otázky čo by som urobil v prípade, ak by sa stala taká a onaká vec, ako je treba konať v tej a inej situácii a podobne. Keď videli, že morálnu stránku zvládam, tak prešli na otázky z oblasti využívania. Na to som sa zo všetkého tešil najviac. Predložili predom mňa všetky typy kryštálov a majster Halard s vážnym tónom prehovoril:

„Pred nami leží 5 kryštálov energetického potenciálu. Červený, modrý, zelený, žltý a oranžový. Tieto kryštály darovali našim predkom kedysi dávno rasa, ktorá sa nazýva Veľkí alchymisti za čias mieru medzi našim národom a nimi a ktorá žije od našich hraníc ďaleko,“ pričom sa zatváril, akoby mal strach, pretože vie, že toto spojenectvo je už dávnou minulosťou, no veľkí alchymisti sú v skutočnosti veľmi mocnou rasou, ktorá vyniká v používaní energetického potenciálu. Bolo poznať na jeho tvári frustráciu z toho, že síce nám darovali tieto kryštály, niekde vnútri sám veľmi dobre vie, že ohľadom energetického potenciálu je toho oveľa viac, čo nám v skutočnosti veľkí alchymisti nepovedali. Halard pokračoval:

„Poprosím teraz nášho študenta, aby postupne, pomaly prechádzal rukou ponad kryštály a uvidíme, ktorý kryštál si ho vyberie,“ a čakal na moju reakciu. Pomyslel som si, tak a je to tu. Opatrne som prechádzal rukou nad kryštálmi až moja ruka prešla ponad všetky. Pri žiadnom sa nechvel kryštál nejak zvlášť výrazne, len trochu, no keď som prišiel ku žltému kryštálu, tak sa stalo čosi zvláštne. Nie len že sa žltý kryštál roztriasol, ale triasla sa mi aj ruka a to pomerne silno. Ako som to pocítil, snažil som sa to pred majstrami schovať tým, že som ruku vedome veľmi silno zatľal a tváril som sa, že sa nič nedeje, no stálo ma to veľa síl. Keď to zbadal majster Sheldoger, mierne mu vyskočili oči. Keď to videli ostatní majstri, majster Halard otvoril ústa a majstri Bilard a Oleger sa pozreli jeden na druhého.

„Prepáčte,“ povedal som a celý som sa triasol. Majster Halard sa pomaly postavil a povedal:

„Mladý pane, Vy ste naozaj najlepší študent, akého univerzita vychovala. Nie len, že ste poctivo študoval, ale ja sám som ešte nikdy doposiaľ nevidel nikoho takého, kto by mal tak veľký prirodzený cit na energetické kryštály, ktorý sa prejavuje interakciou s nimi,“ a pozeral sa na mňa s neutrálnym výrazom.

„Ďakujem,“ neisto som odpovedal, no videl som na ňom, že jeho reakcia je dvojaká. Na jednej strane videl veľký potenciál, no na druhej strane bolo vidno, že sa akoby bojí, no nechcel to dať moc najavo.

„Avšak ešte mám poslednú otázku na aspiranta, a síce, chcem sa opýtať, čo si myslí, do akej miery bude fakt, že nie je pôvodným obyvateľom Velkonu brániť v jeho službe a poslaní čoby majstra nášho národa?“ povedal majster Halard a čakal na odpoveď. Ako to počul majster Sheldoger, začudovane a veľmi prekvapene sa pozrel na majstra Halarda a povedal:

„Čo prosím? Majster Halard, ja si nemyslím, že ...,“ v tom ho prerušil majster Halard, vedomý si svojej autority a povedal:

„Ale vážený majster Sheldoger, váš študent je už predsa dosť veľký na to, aby dokázal na otázky odpovedať sám,“ tvrdo uzemnil majstra Sheldogera a ukázal dlaňou na mňa s tým, že čakal odpoveď. Asi dve sekundy som stál ticho s tým, že sa vo mne miešalo prekvapenie s hnevom dokopy. Potom som sa odhodlal a odpovedal som:

„Vážený majstri, ak som nejakú skúšku nezvládol, potom povedzte, čo som urobil zle, veľmi rád sa nechám od Vás poučiť a nechám si poradiť. Ale ak som skúškami prešiel, považujem za nespravodlivé, aby mi bol môj ne-velkonský pôvod stále predhadzovaný na oči ako čosi negatívne. Žijem v tomto národe od narodenia, vždy som sa snažil byť mu nápomocný a toho svedkom je majster Sheldoger, ktorý ma prakticky vychoval,“ a v tomto momente už som začal pociťovať aj potupenie. Mal som taký ten pocit, že sa mi bude chcieť plakať no ešte som neplakal a hneď ako som to pocítil, že sa ma to dotklo, potlačil som slzy, pretože som pred nimi nechcel ukázať, že sa ma to dotklo. Videl som na majstrovi Sheldogerovi, že sa mi snaží pomôcť a že ho to trápi, preto ihneď po mojej odpovedi prehovoril:

„Vážený majstri, je skutočne pravdou, že môj študent pochádza povodne z iného národa, je však od narodenia našim spoluobčanom, priateľom, žije tu dlhé roky, preto naozaj nevidím dôvod na to, prečo by sme mali diskutovať na túto tému, sám mu verím na život a na smrť,“ a z jeho hlasu bolo počuť naliehavosť.

„Tu nejde o to, komu veríte drahý priateľu, ale my musíme vždy jednať v záujme nášho národa a každú potenciálnu hrozbu musíme zničiť skôr, ako by

mohla ohroziť náš národ. Navrhujem preto, hoci sa študent prejavil po všetkých iných stránkach byť schopný, neschváliť jeho prijatie medzi majstrov. Nemáme totiž istotu, že bude vždy hájiť záujmy národa,“ s vážnym hlasom povedal majster Halard. Keď som to počul, cítil som, ako mi naraz zmeravela tvár. Bol som v úplnom šoku. Študoval som desať rokov, stať sa majstrom bolo pre mňa všetkým, polovica spolužiakov z ročníka ma brali za vzor počas štúdia a pýtali sa ma ohľadom študijných materiálov, pretože som vždy bol oproti nim napred a teraz tu stojím, absolútne potupený a visí nado mnou veľký otáznik ako dopadnem. Nemohol som tom uveriť. Na to prehovoril s veľmi kludným, no rešpektu plným hlasom majster Oleger pričom sa pozrel do očí priamo majstrovi Helardovi:

„Vážený majster Helard, myslím, že našou úlohou je posudzovať študentov len na základe študijných výsledkov. Ak raz niekto príde pred komisiu majstrov, znamená to, že je hoden študovať. Ak bol ale uznaný za hodného študovať, potom len s tým predpokladom, že je hoden toho aj úspešne ukončiť štúdium a stať sa majstrom. Pri všetkej úcte, Vaša osvietenosť, Vaša urodzenosť vážený majster Halard osmy, ja Vám rozumiem, skúsenosti z minulosti Vás a nie len Vás ale aj nás všetkých naučili byť opatrnými, no nesmieme sa kvôli tomu stať nespravodlivými sudcami,“ po čom vo mne vzrástla určitá nádej. Potom, aby celú situáciu upokojil, prehovoril majster Bilard:

„Navrhujem pristúpiť k diskusii v súkromí, bez prítomnosti študenta a taktiež k hlasovaniu o tom, či sa študent stane, alebo nestane majstrom,“ majster Halard vypadal mierne prekvapene. Zrejme nečakal takúto odpoveď a myslel si, že ho bez zaváhania a rozmýšľania dvaja kolegovia zo senátu podporia.

„Dobre teda,“ odvetil majster Halard a poprosil ma, aby som vyšiel z miestnosti von. Po zavretí dverí som nič konkrétne nepočul, len nejaký šuchot a niečo čo hovoril majster Halard, nie som si istý čo to bolo, ale niečo v zmysle ako:

„... ale predsa nemôžeme vedieť či sa nestane ...“, a ďalej som počul hlasy všetkých štyroch majstrov, ako diskutujú. Nehádali sa, ani sa neprekrikovali, len sa veľmi rýchlo vzápätí hneď po sebe striedali, pričom každý niečo hovoril, no nebolo rozumieť čo. K záveru už sa hlasy všetkých zúčastnených upokojili a istý čas nebolo počuť už nič. Po chvíli sa otvorili dvere a majster Sheldoger s úsmevom na perách povedal:

„Pod' ďalej,“ na čo som vkročil do miestnosti. Majster Halard, ako hlavný majster komisie sa postavil, na to sa postavili aj ostatní dvaja majstri Oleger a Bilard. Majster Sheldoger už stál, pretože mi bol otvoriť dvere. Zatiaľ čo títo traja sedeli za lavicou, majster Sheldoger stál bokom, akoby k nim vlastne ani skoro nepatril.

„Dovoľte, vážený pane, aby som Vám oznámil výsledok nášho tajného hlasovania o tom, či sa stanete majstrom národa Velkon,“ povedal, zhlboka sa nadýchol a vážnym tónom pokračoval:

„Naše hlasovanie dopadlo nasledovne: Táto komisia majstrov má za to, že ste v priebehu skúšky jasne preukázal, že disponujete takými vedomosťami, ktoré Vás uschopňujú na pozíciu majstra. Preto sme v pomere 3 hlasy ku jednému odhlasovali schválenie vášho prijatia medzi majstrov. Gratulujem,“ pričom ale v jeho reči bola cítiť určitá rezervovanosť. Asi som nemusel hádať, koho bol ten hlas proti schváleniu môjho prijatia medzi majstrov. Bol to jeho hlas. Zvykom však bolo, že hlavný majster komisie osobne podal ruku a pogrataloval novému majstrovi, preto sme boli zrazu vo veľmi zvláštnej situácii, kedy mi mal ten, kto hlasoval proti schváleniu môjho prijatia medzi majstrov pogratalovať k tomu, že som sa majstrom stal. Majster Halard to však zvládol veľmi dobre, pristúpil ku mne, podal mi ruku na čo som mu ja podal tu svoju, potriasol mi rukou a povedal: „Od dnešného dňa Vás budem oslovovať majster Sirčan, ale ak máme byť k sebe úprimní, moju dôveru si budete musieť ešte zaslúžiť, každopádne, gratulujem,“ rukou mi potriasol a išiel preč.

„Ďakujem,“ povedal som veľmi kyslým tónom. Mal som zmiešané pocity, hoci som sa radoval, malo to trpkú príchut' a nevedel som, čo si mám myslieť. Pogratalovali mi aj majstri Oleger a Bilard, ktorým som poďakoval za to, že ma podržali. Majster Sheldoger mi pogrataloval a povedal:

„Koniec dobrý, všetko dobré, drahý priateľu,“ a usmial sa. Potom s trošku vtipným tónom dodal:

„Gratulujem majster Sirčan,“ na čo sme sa obaja zasmiali a objali sme sa. Následne sme odišli na univerzitu a ja som bol majster, hoci majster Halard nebol z toho nadšený. Mal som však úctu ľudu a ostatných majstrov.

Neprebádané otázky

Od mojej poslednej skúšky, kedy som sa stal majstrom prešlo niekoľko dní. Väčšinu času som trávil štúdiom v knižnici, alebo prechádzkami v uliciach. Keďže som bol už majster, ľudia ma na ulici zdravili, usmievali sa na mňa a pociťoval som veľkú úctu, hoci som nebol ani členom senátu. Veľa času som trávil v knižnici našej univerzity, v ktorej som mal prístup k väčšine kníh a starovekých zvitkov. Každý predošlý kráľ napísal hodne textu o dianí za jeho čias, takže sme mali veľmi dobré zachovaný popis histórie nášho národa a nie len nášho národa, ale mali sme aj informácie o tom, čo sa dialo v širšom okolí. Problém však nastával vtedy, keď som chcel čítať veľmi staré zvitky. Dôvodov bolo hneď viacero. Po prvé: prístup k týmto zvitkom nemal hneď automaticky každý majster. Ja ako ne-člen senátu som nemal prístup ku zvitkom, pre ktoré bolo podmienkou byť členom senátu. Po druhé, čím staršie boli zvitky, tým boli jednak zraniteľnejšie na poškodenie a preto boli zakázané, aj keď sa zvykli pravidelne po niekoľkých storočiach prepisovať, takže obsah bol pomerne dobre dochovaný, no horšie bolo to, že čím starší bol zvitok, tým viac sa jazykovo líšil od dnešnej formy jazyka národa Velkon. Z počiatku, keď som skúmal zvitky staré len niekoľko storočí som narazil len na malé jazykové rozdiely, ako rozdiel zápisu jedného písmenka a podobne, no keď som sa pokúšal čítať zvitky staré niekoľko tisíc rokov, bol tam použitý úplne iný jazyk. Dokonca sa tam nepoužíval len staroveký jazyk predkov národa Velkon, ale niektoré zvitky boli v jazykoch, o ktorých sme vedeli, že sú jazykmi iných, konkrétnych národov. Z tohto dôvodu som sa celé mesiace venoval v knižnici štúdiu starovekých jazykov, ktoré sa používali na našom území a vypracoval som sa až do bodu, kedy som bol schopný takmer plynule čítať v troch rôznych starovekých formách nášho jazyka. Najzaujímavejší moment však nastal, keď som objavil veľmi staré zvitky, ktorých vek som odhadoval na viac ako 10 000 rokov a boli písané v jazyku, o ktorom sme nevedeli nič. Nie len že sme ho nevedeli čítať, ale nevedeli sme ani koho jazyk to bol. Bol veľmi odlišný, dokonca sa úplne líšil aj od akejkol'vek starovekej predchádzajúcej formy nášho jazyka, takže bolo vylúčené, že to mohol byť jazyk našich predkov.

O niekoľko mesiacov neskôr, jedného dňa sme sa spolu s majstrom Sheldogerom prechádzali ulicami mesta **Lerdos**, v ktorom sa nachádza naša univerzita a ktoré je v podstate našim domovom. Rozprávali sme sa na rôzne témy, majster Sheldoger mi hovoril o jeho plánoch hovoriť pred senátom o vnútornej aj vonkajšej politike a zo všetkého najviac si prial dosiahnuť otvorenie sa národa

v komunikácii k ostatným národom. Spočiatku som ho počúval, no potom som sa dostal do bodu, kedy som mu len nevedomky pritakával, no v duchu som premýšľal nad svojimi otázkami, ktoré mi po niekoľko mesačnom štúdiu v knižnici nemohli neprísť na um. Vo chvíli, keď majster Sheldoger dohovoril o politike, chvíľu sme sa pomalým tempom ešte prechádzali ulicami mesta zdraviac popritom okolitých ľudí, keď tu som si povedal, že sa ho na niečo opýtam. Zastavil som sa a majster Sheldoger sa pozastavil popri mne, pozrel som sa mu do očí a povedal som:

„Majster Sheldoger, poznáme sa od mojej mladosti, čo si pamätám ...,“ začal som pomalým a pokojným tempom reči, akoby som ani sám nevedel, ako vlastne začať. Na chvíľu som sa pozastavil a v tom sa majster Sheldoger pousmial a povedal:

„To znie, akoby si sa chcel opýtať na niečo naozaj vážne. Ale no tak ... poznáme sa dlho, pýtaj sa čo chceš, bez ostychu,“ povedal a cítil som z neho, že mi chce s prekonaním napätia pomôcť.

„Tak dobre,“ povedal som pokojne a rázne a pokračoval som:

„Majster, za posledné mesiace som sa venoval štúdiu v knižnici a urobil som nejaký pokrok v štúdiu starovekých jazykov, ktoré sa používali na našom území,“ začal som vysvetľovať, no stále som si nebol sám sebou istý a myslím, že na mojom hlase to bolo počuť. Pokračoval som:

„Viete, urobil som určitý pokrok, naučil som sa rozlišovať staroveké jazyky a vďaka tomu som bol schopný rozlúštiť čo sa v nich píše,“ doplnil som. Majster Sheldoger sa ma so záujmom opýtal:

„To je skvelé, a čo zaujímavé si sa z tých zvitkov dočítal?“ a bolo na ňom vidieť, že má skutočný záujem.

„No, väčšinou ide len o záznamy činnosti predchádzajúcich kráľov a aktivít senátu a generálov. Niektoré zvitky hovoria aj o uskladňovaní potravín, o financiách, ďalšie popisujú netradičné prírodné anomálie, ako sú potopy, alebo vysoké teploty, nič zvláštne,“ povedal som trochu nezaujate.

„Áno, staroveké zvitky väčšinou slúžia ako záznam toho, čo sa v krajine aktuálne v danej dobe dialo,“ potvrdil majster Sheldoger a zatváril sa spokojne, no potom na mne spozoroval, že mi to rozhodne nestačí.

„Čo sa deje, priateľu? Trápi Ťa snád' niečo? Vypadáš, že s mojou odpoveďou moc spokojný nie si?“ opýtal sa ma.

„Viete majster, na rovinu, pri štúdiu som narazil na jazyk, ktorý je použitý vo veľkom množstve pradávnych, starovekých zvitkov. Forma toho jazyka sa líši od všetkého čo som doteraz videl a nie je o ňom ani žiadny iný záznam nikde inde. Neznepokojuje Vás to?“ zatváril som sa mierne zvedavo ale aj trochu znepokojene.

„No ...“, odvetil majster Sheldoger. Nadýchol sa, trochu sa zamyslel a povedal:

„Vieš, tieto zvitky sú už veľmi staré, takže veci, o ktorých hovoria sú už pravdepodobne dávno zabudnuté. O týchto veciach už nemá zmysel premýšľať, pretože ich dôsledky už dávno nie sú vo svete viditeľné,“ povedal pokojne, pričom som nemal z neho pocit, žeby mi niečo zamlčoval. Myslím, že o nich tiež nič nevedel a veril som mu.

„Majster, trochu odbočím, ale ...“, zastavil som sa, pozrel som sa mu do očí a chvíľu som váhal či pokračovať, potom som však dodal:

„... pozrite, o energetickom potenciále vieme veľmi málo. O kryštáloch tiež. Energetický potenciál, ktorý získavame z kryštálov používame denne na rôzne účely, no nie je znepokojujúce, že vlastne nevieme, čo spôsobuje samotný energetický potenciál? Vieme, že kryštály sú síce zdrojom energetického potenciálu, no čo je zdrojom kryštálov?“ opýtal som sa a majster Sheldoger na mne videl, že mi hlavou vrtajú otázky, ktoré si zrejme majstri bežne nekladú.

„Pôvod kryštálov je jasný, sú od veľkých alchymistov, ktorí ich pred vekmi darovali našim predkom,“ odpovedal majster Sheldoger naliehavo, akoby čakal, že táto odpoveď mi bude stačiť.

„Áno, to je síce pravda o ktorej všetci vieme, no odkiaľ ich mali samotní veľkí alchymisti?“ opýtal som sa a keď som videl, že majster Sheldoger premýšľa nad tým, čo hovorím, dodal som: „A je tu viac otázok, prečo nám veľkí alchymisti nedarovali ani jeden čierny kryštál, zatiaľ čo tých ostatných máme na tisíce? A navyše, všetci tak nejak tušíme, že to nie je úplne celý energetický potenciál, to čo máme k dispozícii, tak potom ak existuje väčšia moc, nemali by sme sa snažiť ju pochopiť a ovládnuť? Čo ak to urobí niekto iný a použije ju ako zbraň proti nám, je tu aj taká možnosť,“ povedal som, no nie s nejakým veľkým strachom ale skôr ako hypotetickú úvahu.

„Pozri sa priateľu ...“, pokojne mi odvetil majster Sheldoger a pokračoval:

„To na čo sa pýtaš sú otázky, ktoré sú v istom zmysle zaujímavé a je možné, že existuje aj nejaká iná forma využitia energetického potenciálu. Kto vie. My to však nevieme. To, čo máme k dispozícii je to, čo nám bolo podarované. Ohľadom

čierneho kryštálu vieme, že existuje, alebo aspoň vieme, že existoval,“ povedal majster Sheldoger do určitej miery tak trochu diplomaticky a tak trochu priateľsky. Ja som sa však ihneď chytil toho čo hovoril a opýtal som sa:

„Hovoríte, že existoval. Ak teda prestal existovať, znamená to, že sa dajú zničiť? Alebo, že majú časovo obmedzenú existenciu a po nejakej dobe jednoducho prestanú fungovať ako zdroje energetického potenciálu?“ opýtal som sa, pričom som vo svojom vnútri cítil, že sa pýtam správne, pretože moje otázky majú logiku. Vedel som, že tieto otázky sú na mieste.

„Pozri. Sú to kryštály. Svojou vnútornou, fyzickou štruktúrou sú to vlastne kamene a kamene sa dajú zničiť. Minimálne sa dajú rozbiť na menšie časti, ale neviem ako sa budú tieto menšie časti správať. Nikdy sa nikto o nič také nepokúšal.“ A bolo vidieť, že majster Sheldoger je zainteresovaný do rozhovoru a nemá problém o tom hovoriť, stále však zastával tak trochu rezervovaný postoj. Ak by som od niekoho čakal, že bude otvorený diskusii na túto tému, tak je to práve on.

„No práve,“ povedal som s veľmi zvedavým tónom.

„Ako to, že sa ešte nikto nikdy nezamýšľal nad týmito otázkami?“ neveriacky som sa nahlas opýtal a videl som, že majster Sheldoger je prekvapený.

„Viete, uvažoval som a tie staroveké zvitky, ktoré sú písané tým neznámym jazykom som odhadol na dobu, kedy mal náš národ živý kontakt s rasou veľkých alchymistov,“ povedal som trochu tichším tónom hlasu, akoby som nechcel aby nás niekto počul, pretože sme sa ešte stále nachádzali na ulici, hoci okolo nás už ľudia neboli, pretože sme sa presunuli do bočnej časti ulice, kde moc ľudí nechodilo.

„Čo mi tým chceš naznačiť? Myslíš, že tie zvitky ..., nie!“ povedal majster Sheldoger. Začal mi sám odpovedať, no potom sa zastavil a nedohovoril to. Ja som však vedel, čo si myslel a preto som ho ihneď doplnil.

„Áno, myslím majstre. Myslím si, že tie zvitky písané tým úplne odlišným, neznámym jazykom vypovedajú o kryštáloch, aj o veľkých alchymistoch. Dokonca si myslím, že ten jazyk nás mohli naučiť a mohli nám ho poskytnúť samotní veľkí alchymisti, pretože svojou štruktúrou sa zdá byť oveľa zložitejší než čokoľvek iné, čo som sa predtým pokúšal čítať,“ odpovedal som a bol som veľmi fascinovaný. Majster Sheldoger mi ihneď odpovedal:

„To, čo hovoríš, znie zaujímavo, no musíš byť realista. Nemáš žiadny dôkaz, že to tak je a ten jazyk môže byť len cudzím jazykom nejakého v tej dobe okolitého

národa, s ktorým naši predkovia mohli mať nejakú formu spojenectva a v rámci dobrých vzťahov sa mohli pokojne dohodnúť na používaní tohto jazyka. Dávalo by to zmysel, pretože ako hovoríš, tento jazyk sa vyskytuje len istú konkrétnu dobu v našej histórii a potom zmizol. To by súhlasilo s tým, že v minulosti sa mier s okolitými národmi často striedal s vojnou,“ Povedal a bolo vidieť, že sa ma snaží upokojiť, pretože to, o čom sme hovorili ma dosť fascinovalo.

„Možno to dáva zmysel, mohol to byť jazyk nejakých ľudských spojencov, ale zmysel má aj to, čo hovorím ja a mohol to byť jazyk veľkých alchymistov,“ odpovedal som s tým, že som chcel obe teórie postaviť na rovnakú úroveň čo sa týka ich šancí na to, ktorá z nich je pravdivá.

„Aj keď ...,“ povedal majster Sheldoger, zamyslel sa, položil si prst na pery a chvíľu sa pozeral do zeme. Po chvíli dodal:

„Ak je ten jazyk komplikovaný a pokročilý, myslím, že by to mohol byť skôr jazyk veľkých alchymistov než jazyk nejakého dávneho ľudského kmeňa. Primitívny ľudský kmeň by totiž nebol schopný vytvoriť a používať takýto jazyk. To dáva väčší zmysel,“ povedal a ja som videl, že je jediný, kto by bol ochotný pripustiť niečo také.

„Nuž, ale uvedom si, že v našom národe máme veľmi skeptický postoj k energetickému potenciálu. To čo o nej vieme, kryštály, ktoré máme, to používame, ale nikto nikdy v našom národe nebol ochotný púšťať sa ďalej v skúmaní kryštálov a už vôbec nie hľadať odpovede na otázky, ktoré si práve predostrel. Musíš si stále uvedomovať, že tento ľud je myšlienkovovo veľmi uzavretý, verí skôr vo fyzickú silu a morálku, ktorej základom je viera, že pracovať pre národ je najlepšie prežitý život, a nie v nejaké kryštály,“ doplnil majster Sheldoger s tým, že bolo vidieť, že má na tvári vážny výraz. Snažil sa mi vysvetliť, že to, na čo sa pýtam sa zrejme nestretne s uvítaním a podporou. Všetky tieto otázky boli pre národ Velkon nepodstatné.

Ja som však pokračoval: „Majster,“ povedal som to, akoby som ho chcel osloviť no na konci slova som dal mierne váhavý, až opytovací tón. Majster Sheldoger sa na mňa mlčiac pozrel a videl som, že čaká, čo poviem.

„Viete, študoval som dnešné mapy okolitého sveta. Obsahujú veľa presných a podrobných informácií, čo sa týka oblasti, ktoré sú blízko nášho územia, no takmer nič o ďalekých krajoch. Našiel som jednu zaujímavú. V skratke, je na nej oblasť, o ktorej si myslím, že je to oblasť, z ktorej pochádzajú veľkí alchymisti.“ Iba toto som povedal, keď zrazu obočie majstra Sheldogera podskočilo a bolo vidieť, že sa takmer až zľakol.

„Čo tým chceš povedať?“ opýtal sa veľmi zvedavo s tónom, z ktorého bolo cítiť, akoby hovoril: Snád' tam nechceš ísť ty blázon?! To však nahlas nepovedal.

„Majster Sheldoger, ja si myslím, že by som bol schopný nájsť ich zem a teda aj ich samotných. Rád by som sa vydal na cestu a našiel ich. Potom sa od nich budem učiť o energetickom potenciáli a keď to všetko obsiahnem, vrátim sa domov,“ odpovedal som a čakal som reakciu. Vedel som, že to, čo som práve povedal je za hranicami fantázie akéhokoľvek majstra, ktorý tu doteraz bol. Tiež som vedel, že je v tom veľká dávka mojej naivoty a nenahováral som si, že mi toto nejaký majster schváli. Dokonca ani majster Sheldoger. Je veľmi múdry, no bol som si vedomý, že táto myšlienka skrátka musí prejsť veľkou kritikou. V duchu som čakal, čo mi na to majster Sheldoger odpovie a dúfal som, že to nebude úplne zamietavá odpoveď s tým, že takáto cesta je absolútny nezmysel.

„To o čom hovoríš je takmer nemožná vec. Uvedom si, že o ich domovine nikto nevie. Nevieme o tom, odkiaľ sú, kde žijú. Kedysi dávno s nimi mali naši predkovia kontakt, udržiavali ho a panoval medzi týmito dvomi rasami mier, ale to je už veľmi veľmi dávno. Rozprávame tu o desiatkach tisícov rokov. Dnes už nie je presne možné určiť, odkiaľ sú a kde žijú a aj keby sa ti to podarilo určiť, tak akú máš záruku, že tam dnes budú potomkovia veľkých alchymistov? Ako vieš, že tam nebude nejaký iný divoký kmeň ľudí, alebo ako vieš, že tam nebude nič? Nemáš vôbec žiadnu istotu,“ s veľkými obavami odvetil majster Sheldoger.

„Nemám istotu o ničom, ale aj keby tam už nikto nežil, tak to, že by sa mi podarilo dostať sa na ich pradomovinu by mi mohlo pomôcť. Mohol by som tam nájsť rôzne dávne zdroje informácií, skúmať archeologické nálezy, proste čokoľvek,“ nadšene som dodal.

„Dobre, pripusťme hypoteticky, že sa tam dokážeš dostať, nech už nájdeš čokoľvek. Napadlo ti, že taká dlhá cesta môže byť nebezpečná? Bezpečná časť cesty bude len na území nášho národa a na území národov, s ktorými máme mierovú dohodu alebo aspoň pakt o vzájomnom neohrození. Čo však urobíš, ak budeš musieť prejsť cez územie nepriateľských národov? Myslel si na to? A nejde len o ľudí – ďaleko za hranicami nášho národa sú aj oveľa horšie hrozby,“ dodal majster Sheldoger s presvedčením, že použil správny argument.

„Učili sme sa predsa bojovať, viem sa maskovať, viem veľa cudzích rečí, takže sa môžem tváriť, že patríam do úplne iného národa, než je tomu v skutočnosti,“ povedal som a šibalsky som sa pousmial s vedomím, že som práve preukázal, že sa o seba vždy dokážem postarať.

„Čím viac o tom hovoríme, tým viac mám pocit, že sa to celé prestáva javiť ako reálna výprava a čím ďalej, tým viac to pripomína skôr snívanie bez základov,“ skepticky poznamenal majster Sheldoger a pokračoval: „Pozri, nejde len o to, že sám sebe si nemôžeš zaručiť bezpečnosť na tejto výprave. Je tu aj finančná otázka – na takej ďalekej ceste budeš potrebovať veľký obnos zlata. Pomyslel si na to, že niečo musíš jesť a piť? Niekde musíš spať a nocľah niečo stojí. Okrem toho budeš potrebovať aspoň jedného koňa a cestou si viackrát prenajmeš loď, aby si sa dostal cez moria.“ Zdalo sa, že majster Sheldoger naozaj pochybuje o praktickej realizovateľnosti môjho plánu.

„Rozmýšľal som nad tým, že by som požiadal kráľa o schválenie mojej výpravy ako oficiálnej kráľovskej misie s cieľom objaviť nové možnosti využitia energetického potenciálu a tvrdil by som, že to bude užitočne pre národ,“ odkryl som svoje plány. Majster Sheldoger doteraz vyzeral dosť skepticky, no v momente, keď som mu povedal o svojom pláne požiadať kráľa o podporu, objavili sa mu v očiach nové iskry a povedal:

„Ved' to nie je vôbec zlý nápad. Môžeš požiadať kráľa o pomoc. Si majster, aj keď nie si členom senátu, no ja ním som. Ak ťa podporím a poviem, že táto výprava môže priniesť nové poznatky, ktoré budú užitočné pre národ, máme reálnu šancu, že by ťa aspoň čiastočne podporil,“ odvetil mierne nadšene, no hneď nato prestal prejavovať radosť. Keď som sa na neho pozrel, pochopil som, prečo zmlkol.

„Máš však jeden problém...“ povedal majster Sheldoger a pokračoval: „Táto žiadosť, keďže ide o oficiálnu kráľovskú výpravu, sa bude musieť predniesť pred senát.“ Sklonil hlavu a ja som ho doplnil:

„A hlavou senátu je majster Halard, ktorý nemá rád mňa, nemá rád energetický potenciál a určite bude proti. To je jasné,“ skonštatoval som sklesnuto.

Majster Sheldoger však náhle dostal nápad a povedal: „Dostal som geniálny nápad. Ved' my nemusíme povedať, že ideš na výpravu s cieľom objavovať nové cesty využitia energetického potenciálu alebo hľadať veľkých alchymistov. Môžeme to prezentovať ako prieskumnú výpravu s cieľom objavovať neznáme územia. Podložíme to tým, že prinesieš mapy, na ktorých si našiel prázdne miesta, a tak kráľ uvidí, že máme v prieskume planéty medzery. Ako konkrétny prínos môžeš uviesť, že sa chceš učiť od tamojších národov všetko, čo vedia, a na oplátku im ponúkneš vedomosti z nášho sveta. Ako učený majster si na to veľmi vhodný,“ vysvetlil svoj plán majster Sheldoger.

Pochopil som, že má pravdu – bude nutné podať to tak, aby to mohli majstri v senáte schváliť. Ak by sme predstúpili pred kráľa a senát s tým, že plánujeme

dobrodružnú a naivnú výpravu, pravdepodobne by nám to zamietli a už nikdy by sme žiadnu podporu nezískali. Takto to však znelo ako plán, ktorý mal reálnu šancu na úspech.

„To znie ako vynikajúci plán. Požiadam o podporu týmto spôsobom a predložím argumenty, ktoré ste spomenuli, majster Sheldoger. Ďakujem vám.“ Myslel som si, že sme sa práve dohodli, no majster Sheldoger ešte pokračoval:

„Ale to nie je všetko. Nežiadaj len o financie. Požiadaš, samozrejme, o zlato, ale takisto aj o sprievod, vlastného koňa a zásoby potravín na cestu, ako aj o vojenskú podporu. Musíš si uvedomiť, že čím viac budeš žiadať, tým serióznejšie to bude pôsobiť. Zároveň si musíš uvedomiť, že kráľ má k dispozícii len obmedzené financie – preto žiadaj veľa, a ak ti schváli len polovicu, môže to byť viac, než v čo sme pôvodne dúfali. Ak ho tvoj nápad zaujme, určite ti pomôže,“ doplnil majster Sheldoger.

„Skvelé, urobím to presne tak, ako hovoríte, majster. A kedy oficiálne podáme žiadosť o audienciu u kráľa?“ opýtal som sa nadšene majstra Sheldogera a nemohol som uveriť, že to išlo tak hladko. On však odpovedal:

„Zatiaľ ešte nebudeme o nič žiadať. Najprv chcem vidieť tvoj konkrétny plán a zhodnotiť, či má aspoň nejakú šancu na úspech. Preto sa zajtra popoludní stretneme v knižnici. Ukážeš mi mapy a zvitky, ktoré si našiel. Chcem vidieť na mape, kde konkrétne si myslíš, že by veľkí alchymisti mohli byť, a chcem si vypočítať tvoj plán. Ak to bude dávať zmysel, až potom predstúpime pred kráľa a ja ťa podporím,“ upresnil situáciu majster Sheldoger.

Súhlasil som a veľmi som sa tešil na zajtrajší deň. Veril som, že všetko dobre dopadne a že som opäť o krok bližšie k odhaleniu neprebádaných otázok.

Môj plán

Na druhý deň sme sa stretli v knižnici tak ako sme sa dohodli. Zaviedol som majstra Sheldogera do knižnice. Prišli sme do oddelenia s mapami, vytiahol som jednu veľkú mapu, rozložil som ju na veľký, hrubý, masívny stôl, ktorý bol z krásneho dubového dreva a začal som prstom ukazovať na miesta na mape, ktoré boli biele.

„Tu! Je to severo-východne od národa **eltariánov**, ktorí sú najvýchodnejším národom ľudí, sú od nás vzdialení 9 300 km a tu v tejto bielej oblasti ...“ ukázal som na mapu na miesto, ktoré bolo vpravo od bodu, kde sa nachádzali eltariáni a pokračoval som: „... národ Eltariánov leží podľa popisov máp na okraji kontinentu, preto si myslím, že medzi nimi a touto bielou oblasťou bude voda, lepšie povedané nejaké more. Keď prejdem cez more, nájdem súš, na ktorej by mal byť nový kontinent, alebo ostrov. Tam by sa mali nachádzať veľkí alchymisti, túto vzdialenosť odhadujem podľa merania mapy na 2 000 až 3 000 km od najvýchodnejšieho bodu od Eltariánov.“ Ako som to celé vysvetľoval, pomaly, postupne sme si obaja začínali uvedomovať, ako moc ďaleko môj cieľ leží. Nič mi to ale neuberalo na mojom odhodlaní ísť na túto cestu.

„To by celkom aj sedelo, ale zabúdaš na to, že medzi nami a Eltariánmi je zhruba 9 300 km cesty. Celkovo leží na tejto trase až 12 ľudských národov: **Dračí Pud**, ktorý leží hneď vedľa nás a máme spoločnú hranicu. Za nimi sú **Alvari**, ďalej: **Toravani**, **Limovani**, **Ytrumovia**, **Darmotinci**, **Evomani**, **Sedomiani**, **Privloti**, **Komopani**, **Pohluhani** a **Butolani**. Butolani zdieľajú spoločnú hranicu s **Eltariánmi**. Bude to teda dlhá cesta.“ Skonštatoval majster Sheldoger a založil si s povzdychnutím ruky, akoby svojim postojom hovoril, že to bude naozaj veľmi dlhá cesta. Cítil som, že atmosféra v miestnosti si vyžaduje nejaké potvrdenie, nejakú nádej, že je to možné, preto som optimisticky povedal:

„Je to možné.“ a usmial som sa. Majster Sheldoger sa na mňa pozrel a zatváril sa tak, že bolo vidieť, že tomu chce dať šancu, hoci v jeho tvári bolo vidieť skepticizmus. Pokračovali sme ďalej:

„Takže ak dobre rozumiem tvojmu plánu, v podstate ide o zhruba 11 300 km dlhú výpravu cez 12 ľudských kráľovstiev s tým, že na konci je more a za ním nemáme tušenie čo leží, ale mal by tam byť tvoj cieľ.“ zhrnul to majster Sheldoger.

„Viem, že keď sa to takto podá, tak to nevypadá moc dobre a realisticky, ale nemyslím si, že je to takto, že nevieme čo tam nájdeme. Existuju zvitky, ktoré

naznačujú, že tam sú veľkí alchymisti.“ poopravil som vyjadrenie majstra Sheldogera.

„Myslím, že skutočnosť je taká, že nevieš čo tam leží, je mi ľúto, ale som na vážnych pochybách, či Ťa mám alebo nemám podporiť a povzbudzovať Ťa v tvojej výprave.“ smutne povedal majster Sheldoger, po čom som sa mierne zarmútil, no nemienil som to vzdať.

„Pozrite sa, Majstre, ja viem, že to čo vieme o energetickom potenciále je málo. Viem, že niekde tam vonku sú odpovede. Už sa nám to raz podarilo, kontaktovať sa s Veľkými alchymistami, naši predkovia to dokázali. Myslíte, že by to dokázali, ak by sa držali len toho čo poznajú a sedeli by stále len na svojom území? Nie! Robili výpravy ďaleko za hranice svojho územia, cestovali tam a boli tam, kde my sme ani nesnívali, že by sme sa tam mohli dostať.“ Dodal som obranným tónom. Cítil som, že mám nadšenie a že viem, čo hovorím.

„Dobre, pripusťme, že sa tam dostaneš. Pripusťme, že tam nie je žiaden ľudský polodivoký kmeň, ktorý by Ťa zabil alebo zajaľ a že tam nie je ani iná rasa, alebo forma života, ktorá by Ťa zabila. Pripusťme, že dokonca nájdeš veľkých alchymistov. Čo potom? Čo myslíš, že sa stane? Že Ťa uvítajú? Je to neľudská rasa, máme o nich málo informácií, nevieme ani ako vypadajú. Naši predkovia to vedeli a zapísali to pre ďalšie generácie, pre nás do zvitkov, ktoré sú už ale dnes žiaľ ťažko čitateľné. Nevieš ani, či ostali v kontakte s ľuďmi a či vôbec vedia o našej existencii. Nevieme nič a preto je to príliš riskantné.“

Keď majster Sheldoger dohovoril, vedel som, že má pravdu. Vo svojej povahe som síce do určitej miery bol naivný, ale nie až tak, aby som si myslel, že tá cesta bude bez problémov, to by nebola naivita, ale hlúposť. Majster Sheldoger mi chcel len dobre a ja som to chápal. Moja zvedavosť po tajoch energetického potenciálu a koniec koncov aj veľkých alchymistoch bola však oveľa väčšia ako strach z neznáma a preto som stále chcel ísť. Preto som mu povedal:

„Majstre, ja skrátka chcem objaviť podstatu energetického potenciálu a jeho plný potenciál. Verím, že sa mi podarí uspieť.“ a v mojom hlas bol tón, ako keď človek o niečo žiada.

„Nuž ...“ nadýchol sa majster Sheldoger a dodal: „dobre teda, ja Ťa podporím v tvojej snahe získať pomoc kráľa, ale musím ti povedať, že mám stále veľké pochybnosti o celom tomto pláne. Nie som si istý, či je to reálny plán, alebo skôr bláznivý sen.“ a trochu sa zarmútil. Ja som bol však celý bez seba a poďakoval som mu:

„Ďakujem Vám majster, uvidíte, že nebudete ľutovať. Pôjdem na výpravu a vrátim sa s veľkými vedomosťami o svete tam vonku.“ Na to majster Sheldoger povedal:

„Ešte mi neĎakuj. Najprv musíme prejsť cez kráľa a senát. O týždeň požiadam o prijatie pred samotným kráľom s tým, že pred neho predstúpime spoločne, a toto prijatie sa deje vždy za prítomnosti senátu a preto sa priprav na to, že tam bude aj majster Halard. Som si istý, že ten bude radiť kráľovi, aby nám nepomohol, preto bude veľmi záležať na tom, čo povieme. Túto úlohu nechávam na teba. Je to tvoj nápad, tvoja výprava, preto bude vhodné, ak budeš hovoriť ty. Prajem ti úspech priateľ môj.“ Po rozhovore sme sa spolu rozlúčili a ja som odišiel na univerzitu do svojej miestnosti.

Záver

V závere sa čitateľ môže pýtať, čo sa stane v príbehu ďalej s mladým majstrom Sirčanom. Podporí ho kráľ vo výprave? Ak áno, čo nájde na svojej výprave na ceste za veľkými alchimistami? Podarí sa mu získať odpovede na otázky ohľadom podstaty kryštálov a energetického potenciálu? A dozvieme sa aj, ako je možné energetický potenciál využívať? Ako sa budú vyvíjať hlavné postavy príbehu: Sirčan, majster Sheldoger či majster Halard? Ak Vás príbeh zaujal, podporte moju tvorbu, a všetko sa dozviete v plnej verzii Sirčanovej výpovede, ktorá obsahuje 7 kapitol a 120 strán.

Mr. Dregorn